

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Grammatica Hebraeae Chaldaeaeqve Lingvae

Aurogallus, Matthaeus

Vitebergae, 1531

VD16 G 2553

Prima Conivgatio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69682](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69682)

CONIVGATIONES.

Vatior sūt coniugationes per quas singulas vnū quod que fere coniugatur verbū, Passiuum semper cum actiuo more latino coniunximus. Aliam porro ab alia, suis & uocibus & formatiuis discernimus characteribus, in fine autem eadem est omnium inflexio verborum, quantum ad personas, genera, numeros, & tempora.

PRIMA CONIVGATIO

Prima coniugatio tres terminales habet uoces, nempe punctum o latinam uocalē sonantem, item &. Quas quidem terminaciones Moses libro secundo hac comprehendit periodo. גלגל יכל
משח

משה לבוא אל אהל מועד כי שכן
 עליו הענן ובכבוד יהיה מלא את המ
 Priorum syllabam perpetuo
 cum uides subscriptā, uero alterius
 syllabæ uox nonnunquam in ab ac
 centibus, conuertitur Psalmo primo,
 ובקרה חטאים לא עמד ובמשב לזים
 Verbis autē א uel ה desinen
 tibus moris est pro in fine recipere.
 Mosel libro primo ולמקוה חמים
 Solomo in sentencijs קרא ימים
 אל האמר באשר עשה לי בן אעשה לו

CANON DE THEMA
 TE VERBI.

Mne thema primæ coniu /
 gationis trium est literarū,
 tertiæ personæ, præteriti
 D in tempo /

temporis, numeri singularis, indica-
ui modi, & masculini generis, ab illo
deinceps, reliquæ inflectiones, modi
tempora personæ, item et participia,
manant, per accessionem literarum
syllabarumque seruilium.

De seruilibus & literis & syl-
labis, quæ personas, genus,
numerum, in Præteri-
to tempore osten-
dunt.

¶ Si in fine adnotatur themati nihil
aliud quam genus immutat, quoni-
am foemini: est signum, vt אָרְבָּנָה

¶ Secundam facit personam singula-
rem verum duplicem ob vocem nō
nihil habet variationis, nam cum
mascu: cum; vero foemini generis
existit

existit vt עבֹרָה עבֹרָה

הי Syllaba primæ personæ singulari,
communis gene: ministrat vt, זבֹרָה
Sed in hac persona nonnunquam
accentus in uertere solent. Ionas
בַּהֲתַעֲסַתְּ עָלַי וּבְמַשִּׁי אֶת־יְתוֹתָ וּבְרַתִּי

ו Cū uoce quæ latinis u ualeat, tertiã
designat personam plura: communis
gene: vt בְּהַרְרִי Huius quoq; personæ
penultima syllaba per sepe in de/
mutatur Moses libro primo. מִבֵּל
אֲשֶׁר בְּהַרְרִי

הם Secundam constituit personam
plura: ma:cu: gene: vt הַלְבָתָם

הן Eandem absoluit eiusdem numeri,
sed diuersi gene: nempe foeminini vt
הַלְבָתָן

D iij

ג

אז Primam in plurali numero perso/
nam commu: gene: efficit, vt אָנֹכִי

PRAESENS TEMPVS.

LOco verborum praesentis
temporis, hebraeus sermo
participij vtitur, cum pro/
nominibus, quae ipsam rerum de/
monstrant personam, vt אָנֹכִי שׁוֹמֵעַ
אָתָּה שׁוֹמֵעַ תְּהֵא שׁוֹמֵעַ אֲנֹחָה שׁוֹ
שׁוֹמְעִים אָתָּם שׁוֹמְעִים הֵם שׁוֹ
שׁוֹמְעִים

DE FORMATIONE PARTICIPIORVM
praesentis temporis.

QUod si post primam mox
thematicis literam, ו, cum api/
ce quo o significamus colloces, praesentis
temporis participium habebis,
in

in utroque, cum genere, tum numero, exemplum masculinum: פִּיקֵר פּוֹקְרִים
 verum terminatio in plurali numero, ut iudes cū, , commutata est, quod etiam in foeminino genere & in utroque numero facit ut פּוֹקְרָה פּוֹקְרִית
 Pro, uerba quæ hæc effertur, assumunt ut וּזְנָה

Psalmo lxxiiij. הַדְּמִתְּחַבֵּל וּזְנָה מִמֶּנּוּ

FUTURVM.

Literæ ה י & ז præpositæ the-
 mati, in futuro tempore, & personas, & genera disponere solent.

⚡ Perficit primam personam singularem: communi genere: ut אֶפְקֹר.

⚡ Tertiam personam masculinorum verborum, ambobus in numeris facit

D v cit

cit, exemplum singulare vt **אֶקֶר**
plurale vt **אֶקְרִי** vbi velim consyde
res cum u latinæ uocalis nota, in fi
ne thematis, esse numeri multitudi
nis semper indicium.

Secundæ personæ mascu: generis
utroque in numero se formatiuum
præbet characterem, singulariter vt
אֶקֶר pluraliter vt **אֶקְרִי** At in uer
bis foemini: gene: non modo secun
das, sed quoque tertias, duobus in
numeris personas, ostendit, Obserua
tertiam futuri foemi: gene: singula:
nume: prorsus similem esse secundæ
mascu: gene: quæ non nisi ex foemini
norum nominum addicione agnosci
tur Solomo in sentencijs **בְּלֵב גְבוּרָה**
תְּנוּחַת הַבְּבוּרָה Secunda uero singu: foe/
mininorum ad discrimen aliarum
persona

personarum י literam in fine recipit,
Moses libro primo בעצב הלוי בנים
Deinde secunda & tertia foeminino/
rum in numero multitudinis sunt א/
quales, quibus ה syllaba in calce ad/
iungitur, vt תפקודנה

² Primæ personæ pluralis numeri
communis generis index est ue
תפקוד

DE VOCIBVS QVAS FOR
MATIVAE FVTVR ITEM
PORIS LITERAE RECI
PIVNT.

IN capite perfectorū uerbo
rū א, uero ה & נ punctū i
significantem admittunt.
Sed ante ea quæ a ה uel ו inīcium su/
munt nonנאָפּ nonנאָפּ accipiūt
Psalmo

Psalmo xc. בחציר יהלח Psalmo oc
de ביום אתמול כי יעבר Psalmo xci
In principio vero ונתח בנפיו התח
defectiuorum uerborum quibus ו
media est thematis litera omnes futu
ri tēporis characteres cum subscrip
tos obseruauimus Psalmo lxxviii.
Samuel יקום אל הים יבוצה אויביו
libro secundo לא המיה Ante uero
ca quæ a י exordium capiunt, uoces
trifariam uariare uidentur, י deficien
te, adsciscunt Moses libro quarto
Præsente י punctum לא תלה עמכם
i latinæ uocali similem recipiunt Hie
remias ואתה אל הירא עברי יעקב Mu
tata autem י litera in ו tum una cum
ו uocem u resonantem sibi adiun /
gunt Moses libro primo לא ונבי
In uerbis au / לחמלט התנה
tem

tem ubi & primum occupat locum
ibi futuri temporis indices cum api/
ce quem per o uocalem intelligimus,
scribuntur. Samuel libro ה וְלַעֲמִישָׁא
בִּי תָנָה אֲנִי בֵּינִי יֵאבֶדֶהָ xci Psal; המורה
Postremo si in themate ה ultima lite
ra desit, tum futuri notæ non aliam
quam uocem sumere solent Moses
libro quarto אֶל־חֶבֶן אֶל־מִצְחָהֶם
In fine terminaciones personarum fu
turi temporis sunt _ _ aut ך cum pun
ctis u vel o in pronunctiatione sonan
tibus .

IMPERATIVVS

Secunda imperatiui perso
na singularis numeri mascu
lini generis in prima syllaba

ut plurimum cum in altera uero cū
& uoce o sonum reddente signatur
ut בקרי Apud Hieremiam tamen in
threnis cum in fine legitur זכר עני
et cū eadem uoce in principio, Mo
ses libro quinto שמור את יום השבת
Sed accepta in calce ה litera auctaq;
syllaba, ita bifariam reperitur Psal /
mo lxiix קרבה אל גפשי Moses libro
primo שכמה עמי In defectiuis au /
tem uerbis quæ a י sumunt inicum
habet Psal: שב לימיני Pluralis au /
tem in ו cum puncto quo u proferen /
do sonamus desinit ut בקרי in prima
syllaba cum ipsius i uoce, ad differen /
ciam tertiæ personæ præteriti plura /
lis quæ terminatur. Quanquã hæc
etiã syllaba sed admodū raro, in secū /
da imperatiui persona, eãdem recipit
uocem Psalmo c. ברבו שמו Secun /
dam

dam postea singularem foeminini ge-
 neris ^י finit vt פקירי Cum tamen sub
 prima syllaba etiam inuenitur Psal/
 mo עיין פקירי את יהוה ה' Plura/
 lem פקירנה syllaba finit vt פקירנה
 Pro terens uero huius modi perso/
 nis usurpamus tercias futuri in uro/
 quæ & numero & genere.

INFINITIVVS

Infinitiuus omnino similis
 est imperandi modo vt פקירי
 Dēptis uerbis in ה terminan/
 tibus, ubi ultima litera radicis com/
 muniter in ה demuta. ur, vt עשה
 עשות

GERVNDIA.

Gerun/

Gerundia formant literæ כ ב
 ל & ׀ in singulis coniugaci-
 onibus præcedentes infinitivum. In
 prima coniugacione uocalis ׀ uocem
 adsumunt, autem recipiunt si huius-
 cemodi gerundis Pronomina deri-
 uatua adiungantur Psalmo cvi

בשמעו את רותם

EXEMPLVM PRIMAE
 CONIUGATIONIS
 VERBI AC-
 TIVI.

עבר

פָּקַד פָּקַדְתָּ פָּקַדְתִּי פָּקַדְתָּם פָּקַדְתֶּם

פָּקַדְתִּי פָּקַדְתָּ פָּקַדְתָּם פָּקַדְתֶּם

חבנוני

פּוֹקֵד פּוֹקְדִים פּוֹקְדָה פּוֹקְדוֹת

Præsens tempus in verbis desinen-
 tibus a tercia præteriti temporis per-
 sona

sona ex sententia oracionis dinosci-
mus lonas אלהי השמים אני ירא

עתיד

אפקוד יפקוד תפקוד נפקוד יפקוד
תפקוד תפקוד תפקודי תפקודנה

עוד

פקוד פקוד פקודי פקודנה

פקוד

פקוד

ובאותיות בכלם בפקוד בפקוד
לפקוד מפקוד לם

PASSIVVM PRI-
MAE.

IN thēatis inicio ꝛ cū puncto,
quod i sonum efficit, uerbum
passiuæ uocis primæ coniu-
gationis demonstrat ut נפקוד, Sed
ante uerba ab א ת ה & ע incipium

E

sumen

sumencia in omnibus personis & in
 participio quoque cum subscribi so/
 let. Moses libro primo רָחַם אֵיל אֶחָד
 בְּקִרְבֵּי פְּסָלֵי בְּקִרְבֵּי
 Psalmo lxxvii. נָחַם אֶת רַמְיָה
 Aliquando ad
 mittit . Moses libro primo לָמַח
 לְבָרָה In fine ubique sui actiui
 retinet inflexionem, verum in princi/
 pio aliquantulum variatur, propter
 passivæ vocis notam, quam pri/
 mum formativæ futuri literæ depel/
 lunt, mox הַ imperativi & infinitivi
 signum, cuius semper loco prima ver/
 bi litera gravis prolacionis signum
 adsumit .

DE PARTICI
 PIA.

 Vius coniugationis duo
 sunt participia eiusdem sig/
 nificationis, primum in
 alterum

alterum sine ך litera , in ך cū uocalis
latinae sono definit ut בַּקֵּר & בָּקֵר

EXEMPLVM VERBI.
PASSIVI.

עֵבֵר

בַּקֵּר בַּקְרָה בַּקְרָתִי בַּקְרָה
בַּקְרָתִים בַּקְרָתִי בַּקְרָתִי בַּקְרָתִי
בַּקְרָתִי

PARTICIPIVM PRI-
MVM

בַּקְרָה בַּקְרָתִים בַּקְרָה בַּקְרָתִים

PARTICIPIVM SECVN-
DVM.

בַּקְרָה בַּקְרָתִים בַּקְרָה בַּקְרָתִים
עֵבֵר

אֶבְקֵר אֶבְקֵר אֶבְקֵר אֶבְקֵר אֶבְקֵר
אֶבְקֵר אֶבְקֵר אֶבְקֵר אֶבְקֵר
E ן

הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה

Hic formatiuæ futuri literæ i punctū habent præter & cui subscribitur, quæ etiam uox hoc loco, persona rû futuri terminacio esse uidetur. Si uero prima thematis litera de harum literarum א ה ח ע & ר numero est tum eadē uox formatiuus futuri characteribus famulatur Moses lib. pri.

יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמֹרֶתְכֶם

צֹרֵר

הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה הַפְּקֹדָה

מִקֹּדֶרֶת

הַפְּקֹדָה

Huic infinitiuo si addideris præposi/
ciones, de quibus paulo ante dixi/
mus, habebis gerundia Psalmo.

cix

בְּחִשְׁבֹּתָי יֵצֵא רָשָׁע

SECUNDA